

ရွှန်းရတနာ

ယောကျ်ားဆိုး အမုန်း

၂၈၆

အခန်း(၁)

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ အရင်တုန်းက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။
အခုတော့ တခမ်း တနားရှိသော ကော်ဖီဆိုင်တွေက အစားထိုးသဖြင့်
မခမ်းနားပေမယ့် လွတ်လပ်သော လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွေ
အရေအတွက် လျော့လာသည်။

ဆင်ခြေဖုံးတွေမှာတော့ ရှိသေးသည်။ မြို့ထဲမှာ ကျဲပါးလာတာ။
ထို့အတူပဲ အရက်ပုန်း ဆိုင်၊ အရက်ဖြူဆိုင်တွေ ကျဲပါးသွားကာ ဘီယာဆိုင်တွေက
လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ မြို့ထဲမှာပြော တာ။ မြို့စွန်ဆင်ခြေဖုံးလေးတွေမှာတော့
အရက်ပုန်းဆိုင်တွေ၊ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတုန်း။

တကယ်တော့ အဲဒီ လို လမ်းဘေးဆိုင်၊ မခမ်းနားတဲ့ ဆိုင်လေးတွေမှာ
ဒီမိုကရေစီ အပြည့်ရ၏ ။

ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ သီချင်းခပ်တိုးတိုးနဲ့ air-con လေနဲ့၊ ဖတ်စရာ
စာအုပ်ကလေးတွေ နဲ့၊ စကားပြောတာက အစ တိုးတိုးလေး ကြားသာရုံပဲ
ပြောကြသည်။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ပဲ။
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်း ခွေထည့် အကျယ်ကြီးဖွင့် အသံကုန်အောင်လိုက်ဆို။
ဒါမှမဟုတ် ဟာသကား တစ်ကားဖွင့်။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကြည့်ရင်း ဘယ်လိုမှ
မရယ်ရတဲ့ မြန်မာဟာသကားကို အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ပီးဟားလုပ်။
အဆဲအဆိုလေးတွေနဲ့ အာဘောင်အာရင်းသန်သန် စကားဝိုင်းဖွဲ့။ ဒါက

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။

အရက်ပုန်းဆိုင်လား။ ရန်ပွဲလေးတွေ ခဏခဏပေါ့။

ခန္တီစတုရားမှမရှိရင် အရက်ပုန်း ဆိုင်မဖွင့်နဲ့။ ဘီယာဆိုင်တွေမှာလို

စင်တင်တေးဂီတ မရှိ။ ပန်းကုံးမရှိ။ အခန်းမရှိ။ စားပွဲ နံပါတ် မရှိ။

ကြုံရာစားပွဲမှာထိုင်ပြီး ကြုံတဲ့လူနဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်လို့ရသည်။ အမြည်းဆိုလည်း

လျက်စား ထုပ်ကအစ ရသည်။ ထည်ဝါမှု မရှိ။ အမြည်းကောင်းကောင်းမရှိ။

ကောင်မလေးတွေ မရှိ။ မှောင်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းလေးထဲ အလင်းရောင်ကို

ရှောင်ပုန်းရသေးသည်။ ဒီလို အနေအထား လေးကိုမှ မက်မောတွယ်တာသော

အရက်သမားများစွာ ရှိသည်။

လှလှပပ ပြောရရင် ယမကာ လှလင်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာနေပြီး အဲဒီ လို လမ်းဘေးဆိုင်လေးတွေကိုမှ

မက်မောသော ခပ်ဆိုး ဆိုး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။

မနက်ပိုင်းနဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းဆို လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ ညနေဆို

အရက်ဖြူဆိုင်။ ရေလျှံနေရင်တော့ ဘီယာဆိုင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာထိုင်သောက်တာ

ရှားပါးသည်။ ပုလင်းဝယ် ပြီး လမ်းဘေးမှာ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုရင်း သောက်တာ။

လူကြီးတွေ စကားနဲ့ပြောရရင် သောင်းကျန်းတာ။

ဆယ်တန်းကို တဖုန်းဖုန်းကျ။ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစနဲ့

ပေတေဆိုးသွမ်းနေတာ။ ရုပ် ကလေးကျတော့ ထင်ရက်စရာမရှိ။ ဖြူဖြူသန့်သန့်

ချောချောလေး။

ကောင်လေး မိဘတွေကလည်း အသက်ကြီးမှရတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော

သားလေးကို ချစ်တာတုန်လို့။ ချစ်လို့ အလိုလိုက်မိရာကနေ ထိန်းမရ ဖြစ်သွားတာ။

အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ ပညာမတတ်။ တောင်းလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုးမှန်သမျှ

အရက်ဆိုင်ပို့။ မိဘ တွေဆိုတာ တစ်စက်မှ စိတ်မချမ်းသာရ။ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲ၊

ကိုယ်ဆင်းရဲ။

ဒါပေမဲ့ သားချစ်ကတော့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ရဖို့ ငွေကို
ရေလိုသုံးရဖို့ရယ်ပဲ သိ၏ ။

ဖအေက ဆုံးမရင်တောင် မအေကြီးက ကာဆီး ကာဆီးလုပ်ကာ
အလိုလိုက်နေသဖြင့် သားချစ်တို့က ဖအေလည်းမကြောက်၊ မအေကိုဆို အရပ်။

ဖအေ အိမ်မှာမရှိတဲ့ အချိန်ဆို အိမ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေခေါ်ကာ
သောင်းကျန်း သေးတာ။

သားဆိုမအေကတော့ တပေပေနဲ့ကို အချစ်ပိုမြဲပေါ့။

*

အခန်း(၂)

‘ဟား..... တင်းတယ်ကွာ’

‘ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’

‘ကျိုက်ထီးရိုးက ဝယ်လာတဲ့ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ပျောက်သွားလို့ကွ။

ရှားရှားပါးပါးကွာ။ တောက်..... ငါသေချာ ဗီရိုထဲတောင် ထည့်သိမ်းထားတာ။
အဲဒါကွာ။ အခု အဲဒီ အထုပ်ကလေး ကို အမှိုက်ဆိုပြီး မွေးသမိခင်က အမှိုက်အိတ်ထဲ
သေချာလေးကို ထည့်ပစ်လိုက်တာကွာ။ ငါ့ အဝတ်တွေ ရှင်းပေးတာ အဲဒါလေး
ပါသွားရော’

‘ဟင်း.... ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

ဧကန္တအကြောင်းတော့ ရှိတယ် ထင့်ပါ့’

‘သားချစ် အကြောင်းမရှိဘဲ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးက

စော်ကြည်တယ်ဆို လို့ ဆောင်ထားတာကွ’

‘မင်းကွာ။ မင်းဝယ်လာတာ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးပါလို့ သေချာလို့လား။

ဟင်း....ဟင်း တော်ကြာ ကြောင်နှုတ်ခမ်းမွေး နုတ်လာတာလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်....
ဟီး...ဟီး’

‘ကျားပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခုမရှိတော့ဘူး။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေးက

တကယ် စော် ကြည်တယ် ပြောတယ်။ လိုချင်တယ်ကွာ’

‘ဟဲ... ဟဲ ခုတောင် မင်းနား ဒီလောက်ဝိုင်းနေတာကွာ။

စော်ကြည်ပြီးသားပါ။ ကျား နှုတ်ခမ်းမွေးသာ ထပ်ဆောင်လို့ကတော့ ထန်းလျက်ခဲ
ပုရွက်ဆိတ်အံ့တာထက် ဆိုးမယ်။ ဟင်း..... မင်းဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလေ ဘာမှသာ
အဖြစ်မရှိတာ မင်းကို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်း နေတာပဲ။ ဟင်း.....ဟင်း ဒါကြောင့်
မိန်းမတွေကို ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။ ရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး’

‘တော်....တန်....တိတ်....ကတုံး ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။
နှိပ်ကွပ်ရေးအစီအစဉ် တွေ လျော့ပါ။ မင်းဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ဒီညနေ
ဘီယာနဲ့ဝေးပြီ’

‘ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ... သားကြီးကလည်းကွာ ချစ်လို့ ကျီစားတာ
စိတ်ဆိုးသလား... ဟီး... ဟီး...’

သားချစ်နားမှာ သာပေါင်းညာစား ကပ်တီးမူးလဲတွေ များသည်။ ဒါပေမဲ့
သားချစ်က ကျွေးနိုင် မွေးနိုင်တော့ သားချစ်အနွံအတာ ခံကြကာ သားချစ်အတွက်ဆို
ဘာပဲလုပ်ပေး လုပ်ပေးရ။ သားချစ်ကို ဆရာကြီး တင်ထားသည်။

သားချစ် ဘိုင်ပြတ်ပြီဆိုရင်လည်း ဘေးကနေ မဖြစ်မနေ
ရှာပေးကြသည်။ ပြန်ဆပ်ရ တာတော့ သားချစ်တစ်ယောက်တည်း။ ဝိုင်းသုံးတော့
အကုန် တစ်ဖွဲ့လုံး။

‘ငါ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး မဖြစ်မနေ လိုချင်တယ်’

ရူးတဲ့သူက ရူးသည်။ အရူးဘုံဝိုင်းမြှောက်တဲ့သူတွေက မြှောက်သည်။

‘ဒါဆို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ သွားနုတ်မယ်ကွာ’

‘လွယ်ပျံ့မလား’

‘လွယ်တာ မလွယ်တာ မသိချင်ဘူး။ လိုချင်တာပဲ သိတယ်’

‘ချကွာ’

အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ အရွယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့

ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် လူဆိုးကြီးတွေလိုလို တိရစ္ဆာန်ရုံကို ချီတက်ကြ၏။

ကျားရုံနားကို သွားတော့ ကျားက ဟိုဒီ လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ဟဲ့.... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျားက ဒီနားကိုမလာဘဲ

လမ်းသလားနေတယ်’

‘လူကြံရင် သင်းရောက်လာမှာပါကွာ။ ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်’

အားလုံးက သားချစ်ကို ဆရာကြီးလို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သားချစ် အပေါင်းအသင်း တွေထဲမှာ သားချစ်ထက် ကြီးသူတွေ ပါသလို သားချစ်ထက်ငယ်တဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်လေး တွေလည်းပါသည်။ ရွယ်တူတွေလည်း ပါသည်။

အခုလာတာ သားချစ်ထက်ကြီးတဲ့ ကိုအောင်နဲ့ သားချစ်ထက် ငယ်တဲ့ အာနီးတို့ နှစ်ယောက် အဖော်ပါလာသည်။

ကိုအောင်ကတော့ အကြီးပီပီ ဟန့်သေးသည်။

‘သားချစ် ကြည့်လုပ်ဦးကွ၊ တော်ကြာ ပြေးပေါက်များမယ်’

‘ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုအောင်ကလည်း သွေးပျက်နေသေးတယ်။

ခင်ဗျား အသက်ကြီး ပြီး အချိန်မစီးဘူး’

‘အောင်မာ..... ကောင်လေး။ ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာကွ’

‘ကိုအောင်ကြီး ကြောက်ရင်ဘေးဖယ်။ ကိုသားချစ်အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ကျေစေ ရမယ်’

အာနီးက မြောက်ဆွ မြောက်ဆွနှင့် ပြောသည်။

‘ဟိုမှာ ဝါးလုံး။ ကျားကို ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးမယ်’

‘ဟာ ကြည့်လုပ်ပါကွာ’

အာနီးက ဝါးလုံးနဲ့ ကျားကို လှမ်းထိုးသည်။ ကျားက ဝါးလုံးကို

ကိုက်လိုက်သည်။ ထိုဝါးလုံးကို အပြင်ကို ပြန်ဆွဲရင်း ကျားကပါ ကိုက်လျက် ပါလာသည်။ နုတ်ဖို့ကို သုံးယောက် သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ နုတ်လိုက်တဲ့လက်ကို ကျားကိုက်မှာ ကြောက်နေကြတာ။ တကယ့်တကယ်ကြတော့ ဘယ်သူမှ သွေးမရှိ။ ထိုခဏမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံ စောင့်က တွေ့သွားသည်။

‘ဟေ့...ဟေ့.... မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ’

သူတို့ သုံးယောက် တိရစ္ဆာန်ရုံရဲ့ ရုံးခန်းကို ရောက်သွားသည်။

‘မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ... ဒါ’

‘ဟဲ ဟဲ။ ဆရာတို့ရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ဟိုဟာပါ.... အနော်တို့က စတာ’

‘ဘာ’

‘ဟုတ်တယ်..... စတာ.... ဟဲဟဲ။ ကျားကြီးကို ချစ်လို့ စတာ’

‘မင်းတို့ ရူးကြောင် မူးကြောင် လုပ်မနေနဲ့ ဒါ တိရစ္ဆာန် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုကွ သိလား’

‘အမယ်လေးဗျာ.... အကြီးကြီးတွေ မစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တကယ်စတာပါဗျာ။ ချစ်လို့စတာ... ဟဲ ဟဲ’

‘ဟီး....ဟီး’

သူတို့ မျက်နှာချိုသွေးနေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံက တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း ဒေါသ ထွက်နေကြသည်။

‘မင်းတို့က အပျော်စတာ။ ဒီကျား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့ တာဝန်ကွ။ မင်းတို့ကို ထောင်ချပစ်လို့ရတယ်။ နားလည်လား’

‘အမယ်လေး... မလုပ်ပါနဲ့ဣ။ မသိလို့ စမိတာပါဗျာ’

‘တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ လုပ်တုန်းက လုပ်ပြီး
အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာတော့ ကြောက်တယ်..... ဟင်း၊ ကဲ....ကဲ ဒဏ်ငွေတော့
ဆောင်ရမယ်နော်’

‘ဒဏ်ငွေ’

‘အေး.... ဒဏ်ငွေဆောင်သွား’

‘ဟာဣာ.... မန်းနီး ပိုက်ပိုက်ကလေး တစ်ပြားမှကို မရှိတော့ဘူး’

‘ဟိတ်ကောင်တွေ ဒဏ်မဆောင်ရင် မင်းတို့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်မှာနော်’

‘အဲဒီ လို မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာတို့ရယ်.... တကယ်ပါဗျာ၊ ပါသမျှ
ရှိစုမဲ့စုလေးတွေ တိရစ္ဆာန် လေးတွေကို အစာလေးတွေ ဝယ်ကျွေးလိုက်ရလို့
ကုန်သွားလို့ပါ ခင်ဗျာ’

‘အေး.... မင်းတို့ ဒဏ်ကြေးဆောင်စရာ မရှိရင်တော့ အချုပ်ခန်း
ခိုးပေါ့ကွာ’

‘ဆရာတို့ရယ်..... ကန်တော့ဆို ကန်တော့ပါတယ်။ တကယ်
ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ’

ပြောပြီး အတင်းထိုင်ကန်တော့ကြသည်။ လူကြီးတွေလည်း
ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိ။

‘နောက်ဆို မင်းတို့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့တော့နော်’

‘ဟုတ်.... ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့.... ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ.... သွားကြ၊ သွားကြ၊ မင်းတို့ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ’

သူတို့ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက အပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရုံပြင်ရောက်တာနဲ့

တက္ကစီကို ဈေး မဆစ်ဘဲ စီးသွားကြသည်။ ပြောတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့။

‘တုတ်တုတ်နော်.... တုတ်တုတ်... တုတ်တုတ်.... ဟီးဟီး’

*

အခန်း(၃)

‘ချစ်သားရေဖုန်း’

‘ဟွန်း... ဆက်စရာရှိရင် ငါ့ဖုန်းကို ဆက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ဖုန်းကိုပဲ ဆက်နေကြ တယ်’

ချစ်သား မကြည်မလင်နဲ့ ထကိုင်ရသည်။ မကိုင်လို့မရ။ အိမ်မှာ ဘိုးတော်ရှိနေသည်။ ဘိုးတော်သာ မရှိလို့ကတော့ သားဖုန်းကို ဆက်ခိုင်းလိုက်ဟု အော်လိုက်ရုံပင်။

‘ဟဲလို’

‘သား.... ကျုပ် ရပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ကျောက်ရပ်ဖြစ်တော့မယ်’

‘ဟာ..... ကိုယ်မေ့နေတာ။ ဆိုးဆောရီး ပုကျူးလေးရာ၊ ဆောရီး.... ဆောရီး.... လာပြီ၊ ခု လာပြီ ဒါပဲနော်’

ရည်းစားကို ရပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားပြီး မေ့နေတာ။

သူ့ရည်းစားကလေး မြဦးလွှာ။ သူ အင်မတန်ချစ်ရသော သူ့ကိုလည်း အင်မတန်ချစ်ရှာသော မြဦးလွှာ။

ဒါပေမဲ့....

သူ့မှာ မြဦးလွှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာတော့ မဟုတ်။ မေဦးလွှာက ပင်တိုင် ရည်းစား။ ကျန်တဲ့ အတွဲအချိတ် အီစီကလီ ရည်းစားမဖြစ်တာတွေက

မရေတွက်နိုင်အောင်ပင်။ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲတွဲတွဲ မြဦးလွှာကိုတော့
ဦးစားပေးပါသည်။

မြဦးလွှာကို ကြောက်ချင်ယောင်လည်း ဆောင်တတ်သည်။

မြဦးလွှာက သိပ်ကိုလှပအချိုးကျ Slim fit လေးမဟုတ်ပါ။

တစ်ရစ်ရစ်ရစ် ပြည့်ပြည့် ကလေး လှတာပါ။ လှတာထက်
ချစ်စရာကောင်းတာဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ သူ့ရဲ့အတွဲတွေ ထဲမှာ မြဦးလွှာထက်
လှတာတွေ၊ မော်ဒယ်လ်ဆိုဒ်တွေ၊ Stylist တွေရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အလှပဂေးတွေထက် မြဦးလွှာကိုပဲ ပိုချစ်သည်။

မော်ဒယ်လ်တွေရဲ့ အရိုးမာလက်တွေထက် မြဦးလွှာရဲ့
လက်ဖမ်းပြည့်ပြည့်လေးကိုပဲ သူ နမ်းချင်သည်။

ရုပ်ရှင်ရုံကို တက္ကစီဌာနပြီး အမြန်လစ်ရသည်။ တော်သေး။ အိမ်နဲ့နီးတဲ့
Junction Square တင် ချိန်းထားလို့။

ရည်းစားနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ဆို
မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်းတွေအရှုံးပေးရလောက်အောင် စမတ် ကျသည်။

စမတ်မကျတာက တက္ကစီစီးနေရတာ ပဲ။ ကားတွေ ဒီလောက်
ဈေးပေါ်နေတဲ့ခေတ်မှာ ကားလေးတစ်စီးလောက်တောင် ဝယ်မပေး။ ဒါကလည်း
ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ငြိမ်ကုပ်နေရ သည်။

ဆယ်တန်း တဖုန်းဖုန်းကျတဲ့သူမှာ ဘာတောင်းဆိုခွင့်မှမရှိ။
မုန့်ဖိုးမဖြတ်ဘဲ မှန်မှန်ရနေ တာပဲ တော်သေးသည်။

‘ပုကျူးလေး’

‘သားကလည်း ကြာလိုက်တာ။ အိပ်ပျော်နေတာမို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး။ လာမလို့ကို ဘိုးတော်ပွားနေတာနဲ့ ညစ်ပြီး မေ့သွားတာ’

‘ယူ အပိုတွေမပြောနဲ့နော်’

‘တကယ်ကွာ.... ဘုရားစူး ဆယ်ခါကွာ’

‘ရှင် အဲဒီ လို ပေါက်ကရဲတွေ မကြိမ်နဲ့၊ ကြိမ်တာက လိမ်တာပဲ။
တော်ကြာတကယ်စူးနေ မယ်’

‘မင်းဟာလေ ကိုယ့်ကိုဆို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောသလားမမေးနဲ့။
ကိုယ့်မှာတော့ မင်းကို ငုံထားမတတ် ချစ်ရတာ ’

‘ဟွန့်..... လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေ’

‘တကယ် ကိုယ်လိမ်ညာတတ်တယ်ဆိုတာတော်င ဒီတစ်ခုတော့
မလိမ်ဘူး။ ချစ်ချစ် တုန် ပုကျူးကျူးလေးရဲ့’

‘ဟွန့်’

မျက်စောင်းနဲ့အတူ စိတ်ကောက်တာတွေ ပျောက်သွားပြီးဆိုရာ
သူသိပြီးသား။ မိန်းမ တွေရဲ့ အားနည်းချက်က နားအရသာခံတာပဲ။

မြဦးလွှာ အဆင်သင့်ဖြတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကလေးနဲ့
ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့။ မကောင်း တတ်လို့ အအေးတစ်ဘူးနဲ့ အာလူးကြော်တစ်ထုပ်
ဝယ်လိုက်သည်။

*

အခန်း(၄)

သားချစ်တို့အဖွဲ့ကောင်းနေသည်။ လမ်းဘေးမှာ ဂီတာတီးပြီး အသံသေး
အသံကြောင် နဲ့ သီချင်းအော်ဆိုနေကြတာပါ။ ဘေးမှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ပုလင်းတွေ၊ ဘူးတွေနဲ့ပေါ့။ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ သောင်းကျန်းနေကြတာ။
အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်နေပြီ။ တစ်လမ်းလုံး သူတို့ကို မေတ္တာပို့နေပြီ။ အမုန်းခံပြီး
ထွက်ပြောမယ့်သူတော့ မရှိ။ အမြင်ကတ် ကတ်နဲ့ ရဲစခန်းဖုန်းဆက်တိုင်တဲ့သူပဲ
ရှိသည်။ ခဏ ခဏလည်း ရဲလိုက်လို့ ထွက်ပြေးရသည်။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်တော့မရှိ။
မူးယစ်လာပြီဆိုရင် သောင်းကျန်းပြန်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ရဲတွေကို တောင်
ပြန်ထိုးကြိတ်သေးတာ။ ပေါ့ပေါ့တော့ မဟုတ်။ ရဲတွေကလည်း သူတို့အဖွဲ့ကို တော်
တော်အမြင်ကတ်နေပြီ။ ခဏ ခဏလည်း လာချောင်းသည်။

‘သီချင်းဆိုရတာ ပျင်းတယ်ကွာ’

‘ဒါဆို ကကွာ’

‘ကချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာချင်တာ’

‘ဘာရှာချင်တာလဲ၊ ကိုသားချစ်အတွက်ဆို ကျွန်တော် အသက်ပေးတယ်။
ကြိုက်တာလုပ်’

‘ဟုတ်တယ်။ သားကြီး မင်းဘာဖြစ်လဲ ပြော။ လုပ်။ ငါတို့ရှိတယ်’

‘ငါ တင်းနေတာ။ ညနေက စက်ဘီးစီးလာရင်း ဟိုဘက်လမ်းကကောင်နဲ့
ချိတ်ထား တာ။ အဲကောင်တွေ အခုလောက်ဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ

ဘောပွဲကြည့်နေမှာ။ သွားထုမယ်။ အဲဒီ ဆိုင်ကိုပါ ထုမယ်’

‘ဟာ.... ဆိုင်ကိုတော့ မထုနဲ့။ အလျော်အစား ကြီးသွားမယ်။
သွားအော်ဆဲမယ်ကွာ’

‘ငါက ထုချင်တာ’

‘ထုချင်ရင် ဆိုင်ပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီးထု။ ဆိုင်တော့ မထုနဲ့။
ရှေ့ခံအကြီးကြီး ဖြစ်သွား မှာစိုးလို့’

‘မဟုတ်ဘူး. ငါက ဆိုင်ကို ထုချင်တာ။ အဲဒီ ဆိုင်ကိုလည်း
အမြင်ကတ်နေတာ’

‘ဟာ..... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ တော်ပြီ.... တော်ပြီ မသွားနဲ့တော့။. ငါတို့
မင်းကို ကပြပါ့မယ် ကွာ’

‘မင်းတို့က ဘာကပြမှာလဲ’

‘မင်း ကစေချင်သလို ကမယ်ကွာ။ ဟိုဘက်လမ်းကို မသွားရင် ပြီးရော’

‘ဒဂယ်နော်။ ငါ ကခိုင်းသလို ကရမယ်နော်’

‘အေးပါကွာ ကမယ်’

‘ဒါဆို ကင်းမြီးကောက်ယိမ်းကပြ။ အဖွဲ့လိုက်နော်’

‘ဟာကွာ... မင်းကလည်း’

‘မကရင် ဟိုဘက်လမ်းသွားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထုမှာ’

သားချစ်ကလွဲ၍ အကုန်ကင်းမြီးကောက်ထောင်ကုန်ကြသည်။
သားချစ်က သူတို့ အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်နေတာ ကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြသည်။

‘လာ...လာ... မောရင် တစ်ခွက်လောက် လာသောက်ကြ ဟီး.... ဟီး’

ကင်းမီးကောက်ယိမ်းပြီးတော့ ဆင်က ကခိုင်းပြန်သည်။

ဆင်ကပြီးတော့.... မြွေက၊ စသဖြင့် ပေါက်ကရတွေ ကခိုင်းရင်း တဟီးဟီး
တဟားဟားဖြင့် သဘောကျနေသည်။

သားချစ် သူငယ်ချင်းတွေက သားချစ်တိုက်တာသောက်၊ ကျွေးတာစား၊
ပေးတာယူ၊ ခိုင်းတာလုပ်။ အကုန်သာ ပေါင်းညာစား ကပ်တီးမှူးလဲတွေချည်းပဲ။

သားချစ်က ဆယ်တန်း တဖုန်းဖုန်းကျပြီး အလုပ်အကိုင်သာ မရှိတာ။
မုန့်ဖိုးကျတော့ လစာရသလို ဆယ်ရက်စာ စုပြီးရသည်။ ထို့ကြောင့်
မုန့်ဖိုးရကာစရက်တွေဆို အပေါင်းအသင်း တွေကို ပြုစုပြီ။

သူ့မှာ ပါသမျှ အပေါင်းအသင်းတွေကို အကုန်ပြုစုသလို
အပေါင်းအသင်းတွေ အိတ် ကပ်ထဲမှာလည်း တစ်ပြားမှ မကျန်စေရ။

အကုန် အပြောင်ရှင်းတာ။

သူ့မှာရှိရင် အကုန်ကျွေးမွေးပစ်တတ်ပြီး သူများက
သူ့အပေါ်ခိုကပ်ပြီဆိုရင်လည်း အဲလို လူကို လုံးဝအပေါင်းအသင်း မလုပ်တော့။ သူ့ရဲ့
အတည့်ဆုံးကတော့ အိတ်ကပ်အမြဲ ပြားချပ်နေတဲ့ သူတွေပေါ့။

သူကတော့ ရေလျှံသည်။ သူ့အဖေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မုန့်ဖိုး
ကုန်သွားရင်လည်း အမေ့ဆီက အဖေမရှိတဲ့အချိန် ကပ်တောင်း၍ ရသေးသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သားချစ်လောက် သုံးနိုင်တဲ့သူ မရှိ။
သူ့အဖေနဲ့အမေ ဘာလုပ်လဲ ဘေးလူတွေ မသိကြ။

မိုးမလင်းခင်ကတည်းက အလုပ်သွားကြတာ။ ညဆို ကိုးနာရီ ၁၀ နာရီမှ
ပြန်ရောက် တတ်သည်။ သားချစ်က အိမ်မှာ သူ့အဖေရဲ့အစ်မ သူ့အဒေါ်နဲ့
နေခဲ့ရသည်။ သူ့အဒေါ်ကို လည်း အရပ်ပဲ။ တစ်စက်မှ မကြောက်။

ခုလည်း ဆယ်ရက်စာရတဲ့ မုန့်ဖိုးကို တစ်ရက်တည်း

သောက်စားပစ်လိုက်သည်။

‘အိပ်ချင်တယ်ကွာ’

‘ပလက်ဖောင်း ခေါင်းအုံးအိပ်’

‘ဟာ... မရဘူး။ အဲဒါတော့ မရဘူး။ အိမ်ပြန်ပြီး မွေ့ရာကြီးပေါ်
စက်တော်ခေါ်မှာ။ မရဘူး သူဌေးဇာတာတော့ ပါတယ်’

‘ပြန်မှာလား လိုက်ပို့မယ်’

‘အေး.... ပို့တော့ ပို့။ အိမ်ရှေ့ရောက်အောင်တော့ မပို့နဲ့။ ငါ့အဖေတွေ့ရင်
မင်းတို့ပါ ပြေးနေရမယ်’

တစ်လမ်းလုံးပြည့်အောင် လေးကွက်သိုင်းနင်းပြီး ပြန်သည်။

အိမ်နားရောက်ကာမှ-

‘ငါ ဟိုဘက်လမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားထုချင်တယ်’

‘ဟာ.... ဖောက်လာပြန်ပြီ။ မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်နားရောက်ပြီ
အိမ်ထဲဝင်တော့’

‘ရောက်ပြီလား’

‘ရောက်ပြီ၊ ကိုသား ချစ်ဖားသားကြီး အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်’

‘ဟုတ်လား.... အမူတောင် ပြေသွားသလိုပဲ။ မင်းတို့ ခိုးတော့....
ခိုးလိုက်တော့။ ငါ မမူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရမှာ’

‘ရပါ့မလား။ ဒီလောက် လေးကွက်နင်းနေတာ’

‘ရတယ်.... ငါ့အဖေရှိရင်ရပြီ.... ဟီး’

ခုနဲ လမ်းပြည့်နေတာ။ ချက်ချင်း အိမ်ထဲဝင်သွားတာ တန်းလို့။

သူ့အဖေက ဂျာနယ် ဖတ်နေသည်။ နောက်ဖေးတန်းဝင်ကာ အန်ချပစ်လိုက်သည်။

‘သားချစ်ရယ်.... နင် အရက်တွဲ သောက်လာပြန်ပြီလား၊ ဒီအရည်တွေပဲ သောက်နေ။ ရောဂါမရခင် အန်ဖတ်ဆို့သေမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့.... အမေ... သား မကောင်းမှန်းသိလို့ ပြန်အန်ထုတ်နေတာပါ ချစ်အမေ... ဝေါ့’

‘ဟင်း..... ငါတော့ သေချင်တယ်။ ဖအေသိရင် နင့်ကို သတ်မှာ’

*

အခန်း(၅)

သားချစ်တို့ ဘယ်လောက်များ ဆိုးသလဲဆိုရင် သူချစ်တဲ့ မြဦးလွှာကို အကြီးကြီး ညာ ထားသည်။ သူက ဆယ်တန်းသာ မအောင်တာ ကွန်ပျူတာသင်တန်း ပေါင်းစုံတတ်ထားသည်။ ဝါသနာလည်း ပါပြီး ဟိုကလိ ဒီကလိလုပ်ရင်း ကျွမ်းကျင်သင့်သလောက် ကျွမ်းကျင်လာသည်။

အဲဒီ တော့ ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘဲ ကွန်ပျူတာကျောင်းသားဟု ညာထားသည်။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်တက်နေတာဟု ညာထားသည်။ မြဦးလွှာကလည်း ယုံနေသည်။ မြဦးလွှာက နယ်ကလာပြီး ဂျီတီစီ တက်နေတာပါ။

သားချစ်က ဆယ်တန်းကျူရှင်တက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထမင်းချိုင့်နဲ့ထွက်။ ထမင်းချိုင့်ကို မြဦးလွှာကို သွားပေးသည်။

ဦးလွှာက အဆောင်နေတာဆိုတော့ သားချစ်လာပို့တဲ့ အိမ်ထမင်းဟင်းကို သိပ်ကြိုက်။ သားချစ်တို့ အိမ်က ဟင်းချက်ကောင်း၏ ။

‘ဦးလွှာကို လာပေးတော့ သားက ဘာစားမှာလဲ’

‘ကိုက ရပါတယ်။ ကြုံလာသလို စားလိုက်မယ် ပုကျူးလေးကို ထမင်းဟင်း ကောင်း ကောင်းစားစေချင်လို့’

‘အဲဒါကြောင့် သားကို ချစ်တာ’

‘နာမည်ကိုက သားချစ်လေ ဟဲ ဟဲဟဲ’

‘သား’

‘ပြောလေ ပုကျူးလေးရဲ့’

‘သားတို့ ကွန်ပျူတာကို လိုက်လည်ချင်တယ်’

‘ဟာ.... အဲဒါ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး’

‘ဘာလို့လဲ သားရဲ့။ ဦးလွှာတို့ ဂျီတီစီတောင် ဧည့်ဝင်လို့ရတယ်’

‘ဟို ရပါတယ် ရတော့ ရတယ်ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ကျောင်းထဲက ကောင်တွေက ငလောင်တွေ။ ကျောင်းထဲကို ဧည့်သည်လာရင်လည်း သိသာတော့ ကောင်မလေးတွေ လာလည်ရင် ဝိုင်းကျွေးတော့တာပဲ’

‘ဘာတွေ ကျွေးတာလဲဟင်။ ကျွေးရင် စားလိုက်မှာပေါ့ သားရဲ့’

‘အံ့မယ်... မုန့်ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ မင်းကို ဝိုင်းစကြမှာ။ ဝိုင်းလောင်ကြမှာ’

‘စပစေပေါ့ သားရှိတာပဲ’

‘မဖြစ်ပါဘူး။ ပုကျူးလေးကိုစရင် ကိုယ်က မခံနိုင်ဘူး။ သတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ။ မလိုက်ပါနဲ့ကွာနော်’

‘သားကလည်း ဦးလွှာတို့ ဂျီတီစီတောင် အဲလို မစပါဘူး။’

‘ဟာ... မရဘူး.... ကိုယ်တို့ ကျောင်းက ဆိုးတယ်’

သားချစ်က အတင်းကို ကာကွယ်နေရသည်။ မကာကွယ်ရင် အလိမ်ပေါ်မှာ။ သူက တကယ်ကွန်ပျူတာကျောင်းသားမှ မဟုတ်တာ။ သူမကို ဘယ်လို ခေါ်သွားရမလဲ။

‘သားနော်.... သားတို့ကျောင်းမှာ စော်ရှိလို့ မခေါ်သွားရဲတာမို့လား’

‘ပုကျူး.... မင်း တို့အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်မှာ မင်းကလွဲပြီး

ဘယ်သူမှ မရှိ ဘူး။ မင်းကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲပဲ။ ကိုယ့်အချစ် ပုကျူးလေးကို
ကျောင်းကကောင်တွေ ဝိုင်း လှောင်မှာစိုးလို့။ ကိုယ့်ပုကျူးလေးကို လေတိုက်တောင်
မခံချင်ဘူး။ ကိုယ့်ပုကျူးလေးကို အဲ လောက်ထိ ချစ်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကွာ
ငုံထားချင်တာတို့၊ ရွှေကြုတ်ကလေးနဲ့ လည်မှာ ဆွဲချင် တာတို့။ ဟင်း
ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲ မိတ္တူချုံ့သလို ချုံ့ပြီး ထည့်သွားချင်တာ’

‘သားရယ်.... ရှင်အဲလို ပလီပလာ ရင်ဗလာနဲ့ပြောတာကို
ဦးလွှာကလည်း သိသိကြီးနဲ့ သာယာတယ်’

‘ဘယ်က ရင်ဗလာကမှာလဲ။ တကယ်ပြောတာ’

‘အင်းပါ... ဪ... သား.... ဦးလွှာ လက်တော့လေး
ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ပါဝါမတက် လို့ ကြည့်ပေးဦးနော်’

‘အင်းပါ’

‘သားက တော်တယ်နော်။ ကွန်ပျူတာမှာ Roll-1 ဆို ဟုတ်လား’

*

အခန်း(၆)

‘ပုကျူး ကျောင်းပိတ်လို့ သူမြို့ပြန်သွားတယ်။ အပြတ်ကဲလို့ရတယ်’

‘ဟွန်း..... မြဦးလွှာရှိလည်း ကဲနေတာပဲကို’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ရမလားလို့ ပြောကြည်တာပါကွာ။ ငါ ... ဒီနေ့ FB ထဲမှာ ခင်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ အရမ်းလန်းတယ်ကွာ.... Slim လေး’

‘ကြည့်လုပ် တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေဦးမယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်တော့ ငါ အကဲခတ်တတ်ပါတယ်။
မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါ’

‘ဟုတ်လိုက်လေ၊ FB ကိုများ ယုံကြည်နေသေးတယ်’

‘ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကွာ၊ ယောက်ျားလေး အရှုံးမရှိဘူး၊
အမြတ်ကြီးပဲ’

‘ဟွန်း.... အရှုံးအမြတ်ဆိုတာ ယောက်ျား၊ မိန်းမနဲ့မဆိုင်ဘူး
ကိုသားချစ်ရ၊ ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဆိုးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
ပတ်သက်မိရင် အဲဒီ ယောက်ျား ရှုံးတာပဲ’

‘ကောင်လေး အာနီး၊ မင်းတောင် စာတော်တော်တတ်နေတယ်
ဟုတ်လား’

‘ဟင်း ဟင်း၊ ဒါကတော့ဗျာ ကိုသားချစ်တပည့်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း

ဆယ်တန်းသာ မအောင်တာနော်။ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်နဲ့ heart beat က စည်းချက်ကိုက် နေပြီ’

‘ဟုတ်လှချည်လား၊ အာနီးလေး မထင်ရဘူး။ ဆရာထက် လက်စောင်းထက်မယ့် ကောင်လေး’

‘ကျွန်တော့်ကိစ္စထားပါ။ ကိုသားချစ် Date ထားတာ နောက်ကျနေဦးမယ် သွားလေ’

‘အေး... မင်းပါလိုက်ခဲ့’

‘ဟင်း... ဒီအဝတ်အစားနဲ့လား’

‘လာစမ်းပါကွာ.... ဇာတ်ပို့က ဇာတ်ပို့လိုနေ’

‘ဟုတ်ပါပြီ မင်းသားရယ်’

သားချစ်က ဝတ်စားထားတာ လန်ထွက်နေသည်။ ကိုရီးယား အထားပေါ့။ ရုပ်ကသာ သိပ်ပုံမလာတာ။ ခေါင်းလေ နည်းနည်းကြီးသည်။ ဝက်ခြံလေးတွေကလည်း ထူလပျစ်။

အသားလေးဖြူလို့ မသိသာပေမယ့် အရက်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် တာတစ်ခုမှ မလွတ်၍ ရုပ်က ရင့်ထော်ထော် ဖြစ်နေ၏ ။

ဒါပေမဲ့.....

ဝတ်နိုင်တော့လည်း လူမှ အဝတ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ ရုပ်ပေါက်သွားတာပေါ့။

ခုလည်း မုန့်ဖိုးရထားကာစမို့ အိပ်ဖောင်းနေသည်။ အာနီးကတော့ ကပ်ဖားပြီး ညာစား နေတာပေါ့။ အာနီးတို့က သိပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံတော့ ရှိပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ အာနီးအမေက စည်းကမ်းကြီးသည်။ မုန့်ဖိုး များများစားစားမရ။ လက်ဖက်ရည်

တစ်ခွက်စာဖိုးရအောင် မနည်းတောင်းနေရသည်။ ဒီတော့ သားချစ်ကိုပဲ
ညာစားရတာ ပေါ့။

‘လာ’

ဒဂုန်စင်တာအောက်က ပီဇာဆိုင်မှာ ချိန်းထားတာပါ။ ကောင်မလေးက
မလာသေး။ သူတို့ အအေးသောက်ရင်း စောင့်နေကြသည်။ Wifi Free ရလို့
ဖုန်းတွေထုတ်ကာ အင်တာနက် သုံးနေကြသည်။

ရေခဲတွေ အရည်ပျော်သွားသည်။ အအေးကနေ နွေးစပြုလာပြီ။
သားချစ်နဲ့ ချိန်းထား တဲ့ ကောင်မလေး ရောက်မလာ။

‘ကိုသားချစ် ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်ကြည့်ပါဦး’

‘ငါ ဖုန်းနံပါတ် မသိဘူးကွ။ ဖုန်းဘွတ်ခ်ကပဲ စကားပြောရတာ ’

‘ဟင်း.... အဲဒါများ လာစောင့်နေသေးတယ်။ ဟိုကနှပ် သွားပြီ’

‘အေးကွာ.... ခံလိုက်ရပြီထင်တယ်။ တွေ့မယ်’

‘ဘယ်မှာ သွားတွေ့မှာလဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်တောင် မသိဘဲနဲ့ ဟီးဟီး’

‘ငါလေ ကွန်ပျူတာ effect တွေနဲ့ ချောက်ချလိုက်ရ
မကောင်းရှိတော့မယ် သင်းတော့’

‘ဟာဗျာ... သူများ သားသမီး မလုပ်ပါနဲ့’

‘မလုပ်ပါဘူးကွာ.... စိတ်တိုလို့ ပြောတာ... ဟင်း’

*